

йому ходити і гадає вже вертати назад до судна і відплисти до міста, аж тут чує нараз за корчем глоїни крик жінщини...

— Хто в Бога вірує, ратуйте людоньки!

Не зважає на ніщо, лиш біжить борзенько за той корч, звідки крик до його ух доходить. Прибігає там, а його очам представляє ся страшний вид! Ото два розбійники обдирають якусь богату дівчину. Вже поздирали з ньої перли і зинці дорогі камені і перстені і друкть ще одіж; один розбійника держить в руці острій кинджал, хочачи її убити.

З великим криком прибігає Петро до них; але що двох, то не один! Не слухають його розбійники, роблять своє даліше...

— Товариші! — кричить Петро, набравши відваги. — Ходіть сюда, поланаємо і пов'яжемо лютих розбійників!

Розбійники, думаючи собі, що з Петром ще є кількох товаришів, линили дівчину а самі почали утікати. Петро, не нагадуючись довго, хопив скоренько наниу на руки і побіг з нею просто до берега. Тут повсідали обое в судно і поплили на другий бік.

Побачивши розбійники, що Петро їх ошукуав, і почали за ним гнати; але вже було за нізю. Бо заки вони встали до біки до берега, вже Петро був з дівчиною на другім боці за водою. Обое нішли просто до пристані. Тут заплатив Петро дві корабельні карточки на цілу подорож за себе і за товаришку свою і очікував коли корабель відплине на море.

VI. ПЕТРО ПОВЕРТАЄ ДО РІДНОГО СВОГО ДОМУ.

На другий день раненько, як лиш розвидніло ся рушив корабель в дорогу, а що день мав бути красний, бачила корабель на служба по природі, бо небо було погідне і мрака стелила ся по верху води. По стоячій спокійно воді плыв корабель мов ткацький човник поміж шитки густої ґряжі, колибаючи ся то в сей то в той бік.

Ідтишли вони кусень дороги так, що могли ще побачити місто. Догре перед хвістею покиннули; даліше видно було ледво вершини високих дерев і каменниць, а в кінці цілий видогляд згинував з очей; лишилась лиш вода і облаки. Подорож бу а тепер добра, бо за цілий час не було найменшої перешкоди, а за кілька днів дістали ся наші подорожні щастливо на другий беріг моря.

Припливши до пристані, повсідали всі подорожні з корабля. Висіли також Петро і його товаришка-дівчина.